

har været haardest stillet under denne Dyrtdid? Hvem har det været? Og han svarede: „De smaa Kapitalister“. Dertil vil jeg sige: Mon dog ikke de, der slet ingen Kapital har, er endnu haardere stillede end Kapitalister med 20 000—40 000 Kr.? Hvis en Mand har 1 600 Kr. af en Kapital paa 40 000, er han saa ikke bedre stillet end den, der har 1 600 Kr. uden de 40 000? Man skulde tro det. Hvis det ærede Medlem vil gaa rundt i Landet og spørge, om nogen foretrækker 1 600 Kr. uden 40 000 Kr.s Kapital fremfor 1 600 Kr. af 40 000 Kr.s Kapital, tror jeg ikke, at andre end det ærede Medlem vil have denne Afsky for Kapitalen. De vil alle svare: Jeg vil foretrække de 1 600 Kr. med 40 000 Kr.s Kapital. Hvis det ærede Medlem overhovedet kan fjernes fra den Højde, han var kommet op til, vil jeg sige: Hvis en Person har 40 000 Kr., og vi kan gaa ud fra, at disse ikke er overordentlig fast anbragte, er han ikke saa overordentlig slet stillet under de nuværende Forhold som Tusinder og atter Tusinder af andre. Thi denne Skatteyder har dog Muligheden for at realisere 1 000 eller 2 000 Kr. af sin Formue og kommer dog ikke paa Fattigforsørgelse; men det har andre ikke. Jeg kan ikke se, at i Øjeblikket en Person, der sidder med en Kapital — den være nu ringe som den, vi her taler om, og for mange vil dog en Kapital paa mellem 30 000 og 50 000 Kr. synes ret stor —, at en saadan Person ikke maa bære sin forholdsvis Andel af den Byrde, der overhovedet lægges paa Samfundet. Vi kan dog ikke se bort fra — og det gælder alt det, vi her behandler —, at det danske Samfund har kun i sin Helhed kunnet bære Krigsbyrden ved Hjælp af disse Skatter, fordi man har henvendt sig til den Del, der var i Stand til at betale dem.

Der er altid blevet indvendt overfor disse Skatter, at de var ruinerende; snart var det Erhvervet, der blev ruineret, snart var det Personerne. Jeg har hørt overfor Merindkomstkatten akkurat de samme Indvendinger, der nu anvendes imod den foreslaaede Bestemmelse om Indkomstskat af Formueforøgelse godtgjort ved Salg; som jeg straks skal komme til; atter der har jeg hørt de samme Indvendinger, og de samme Avisartikler er blevet skrevet, at det var Plyndring, at det var Slagteri, og at det ikke kunde kaldes Skatteopkrævning; det var Konfiskation; hvorledes var ikke den og den stillet, naar han maatte betale disse blodige Skatter? Ikke desto

mindre har jeg ikke hørt noget Tilfælde, hvor en Mand her er blevet ruineret af vore Skatter, og heller ikke er der kommet til Finansministeriet Klager af nogen Art, som ikke har kunnet imødekommes, naar de var begrundede, og saa er de ogsaa blevet imødekommet. Der er ikke kommet Klager af en saadan Art og i saadant Omfang, som har godtgjort, at Skatten ramte for haardt. Derfor kommer jeg tilbage til at sige, at de, der har Formue, maa ganske særlig under de nuværende Omstændigheder kunne bære den Del af Skattebyrden, som maa paalægges dem, for at man derved kan komme dem til Hjælp, som er daarligt stillede i Samfundet, og det er Tusinder og bliver Tusinder atter i Vinter, som vi maa komme til Hjælp. Der er slet ikke Spørgsmaal for os mere, om vi vil eller ej; Samfundet er under en ganske bestemt Tvang i Øjeblikket til at sørge for, at der intet sker, hvorved Staten og Samfundet tager Skade, og det gør det, dersom vi ikke kan komme de daarligst stillede til Hjælp, og dem er der mange Tusinder af i Øjeblikket. Overfor disse daarligt stillede er de, der har en Kapital paa 40 000 Kr., ikke for mig saa sympatiske, eller i alt Fald ikke saa medlidenhedsvækkende, som for det ærede Medlem. Jeg indrømmer, at det er en ganske ringe Ting, det er saamænd ikke meget at tale om, hvorvidt Promillen skal være 0,25 eller 0,35 for dem, der har mere end 20 000 Kroners Formue; men siden det ærede Medlem slog det saa højt op, er jeg nogenlunde nødt til at følge ham og sige, at jeg synes, han skulde spare sig Klagen og Sorgen, for det er Folk, der kan bære Skatterne, og der kræves ikke noget overordentlig stort Beløb.

Det ærede Medlem havde imidlertid ingen Indvending i det hele imod den overordentlige Indkomstskat, men gjorde gældende, at der kunde være Tilfælde, hvor den kom til at hvile overordentlig haardt, og derfor er der den Bestemmelse, at man ikke opkrævede den, undtagen vedkommende har en vis Indtægt. Jeg maa sige, som jeg sagde, da jeg afbrød det ærede Medlem i Gaar: jeg var gaaet ud fra, at der stod i Lovforslaget 2 500 Kr. og ikke 2 000 Kr. (*N. Neergaard*: Ja, det var uheldigt). Jeg kan ikke gaa ud fra, at det ærede Medlem ikke tror mig paa mit Ord (*N. Neergaard*: Nej, bevares)... det ærede Medlem smilede saa haanligt; da jeg sagde, at det var en Trykfejl. Hvis det ærede Medlem troede, at det var noget, jeg havde opfundet for Tilfældet,